

Jézus Urunk tanítása

2021. október 1.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve megjelentetek e helyen, ahol a mai nap fájdalom, szenvedés Golgotájának tanítása az volt felétek¹, hogy hogyan is kell önzetlen személyiségben jelen lenni, hogy felkészülhessünk, mert szeretnénk ugye elnyerni az üdvösséget. De amikor az üdvösséget várjuk, hogy elfogadhassuk az Örök Hazában, Isten Országában, ahogy mondani szoktátok, és ahogy írva van a tanításban, ahhoz tenni és cselekedni kell, kiadni önmagatokból, és jobban figyelni felebarátodra, testvéredre a családban, az ismerőseid körében. Hisz itt is hosszú a névsor, amit fel lehet sorolni, hogy kivel hogyan és miképpen akarsz élni, szeretetben lenni, és felismerni mindazt, amely körülvesz benneteket.

Ugye, itt ez a tanítás arról szólt felétek, hogy tanítványaimmal elkészülünk, hogy útba menjünk. Ekkor – itt most nem volt megjegyezve ebben az Írásban, hogy ki az, aki leborult Elém, és megszólított, hogy:

– Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerhessem az üdvösséget az Örök Életben?

Erre Én, Jézus Krisztus Uratok megkérdeztem tőle, hogy:

– Miért nevezel engem Jó Mesternek, mikor senki sem jó, egyedül Isten a jó, vagyis az Atya.

De tovább megyek, s elmondom számára, hogy:

– Ismered a parancsokat, azokat tartsad be: ne lopj; ne ölj; ne tanúskodj hamisan; apádat, anyádat tiszteljed. És most csak, a parancsokból, némelyet emeltem ki.

Erre mi volt tőle a válasz?

– Igen, ismerem, ifjú korom óta megtartom a parancsokat.

De még mindig vágyakozik az Örök Életre az üdvösségben: akkor hogyan is nyerheti el?

Akkor reá tekintve (...), így szólok:

– Menj, add el mindenedet, ami van, és oszd szét a szegények között.

Ennek hallatán elszomorodik, hisz nagy a vagyona, ezért eltávolodott.

Tehát, ha már ki kell adni önmagából valamit, akkor már nem fontos, hogy elnyerjem Isten Országában az üdvösséget, a kegyelmet. Ha már adnom kell valamit a sajátomból, akkor már lehet távol ez a vágy, amelyet előtte fontosnak éreztem.

Ezt így kell értelmezni a mostani jelen életetekben, hogy némelyek – hozzáteszem a ti szavatokat: tisztelet a kivétel –, akik adakoznak, akik segítenek,

---

¹ A mai napon a Golgota előtti ajándék tanítás a következő volt: *A gazdagságról és Jézus követéséről* (Mt 19,16–26).

akik felismerik az elesettet, a szomorút, a magányost, a szegényt, és megpróbál figyelni rája. De nemcsak figyel, hanem segítséget is nyújt számára.

De amikor arról van szó ugye a tanításban, hát, ha megkedveltelek, és látom, hogy még mindig hiányzik belőle valami, akkor mit mondtam?

– Menj, add el mindenedet, és a vagyoned oszd szét a szegények között.

Ez már nem volt olyan kedves szó, kérés a cselekedetekben?

Itt már szomorúság jelenik meg, és eltávolodás.

Addig fontos a kegyelem, amíg, ugye, jelképesen mondva: „Csak nekem fontos. Ha már ez másnak is fontos, akkor már nem biztos, hogy igényt tartanék rája.”

A földi jelen életetekben néha így gondolkodtok, és most már egyre jobban és jobban. Mert ugye a parancsokban most csak egy párat soroltam föl. De fel lehetne sorolni, hogy: ne irigykedj; ne törj házasságot; ne vágyakozz felebarátod vagyonára. Hisz ugye ezek mind jelen vannak a parancsokban, nemcsak az, hogy: ne lopj; ne ölj; ne tanúskodj hamisan. Tehát ez csak egy része volt, amelyet elmondtam, aki megkérdezte, hogy: „Mit tegyek, hogy elnyerhessem az üdvösséget a Mennyei Atyánál?”

De amikor már önmagatokból kell adni, felajánlani, segítséget nyújtani, akkor már elgondolkodunk, akkor már, amit előtte nagyon-nagyon fontosnak éreztük a tanúságtételben, „ha már nekem adnom kell, akkor már nem biztos, hogy szükségem van rája”.

Erre szoktam mondani *a jelenben*, nem a tanítványaim által adott tanítást, hanem *a jelenben*, hogy mikor önzetlenül kellene valamit tenned, cselekedned, akkor arra már nem tudsz úgy oda figyelni, és adakozni, segíteni, és felismerni, hogy a kegyelem ilyenkor is jelen lehet, és működetne rajtatok és bennetek, csak befogadtad-e a kegyelmet, megengedted-e, hogy működhessen rajtad és benned, és nyújtson segítséget, vigaszt, erőt?

De ezt a tanítást, ahogy most megint szoktuk mondani, és felétek mondom, hogy néha kettő, három részre, vagy négyre fel lehet bontani, hát ennek a tanításnak is több része van, mert az első az, hogy jelen van a vágy, ugye, vágyakozom az üdvösségre Isten Országában. És ezt hogyan kaphatom meg?

Jelen van az adottság, hogy valamit adnom, és nekem is tenni és cselekednem kell.

Utána jelen van az eltávolodás, mert már nem tartom olyan fontosnak azt a vágyat, ami bennem élt, mert ha nem az lehetek, aki voltam, hanem azzá váljak, hogy szegény legyek, mert akkor kincsem van ugye a Mennyben, az Örök Életnél, az üdvösségnél, és akkor követhetem a Mestert, aki jónak szólítottam meg. De a jósága csak ugye addig volt jelen, amíg azt hallottam, ami kedvező számomra. De amikor azt hallom, hogy nekem is többet kellene tennem, cselekednem és adnom önmagamból, vagyonomból, és az után változtassak, és elinduljak a követés felé, akkor már ezt nem is tartom olyan fontosnak.

S ha jelen vannak a problémák, a nehézségek, a megpróbáltatások, akkor ismét lehet, hogy önmagamba nézek, elkezdek gondolkodni, elkezdek önvizs-

gálatot tenni, és rádöbbenek, hogy nem biztos, hogy kedvező ez nekem, amit látok, és amit megtapasztalok. Akkor ismét talán visszatérek a tanítás első részéhez, a vágyhoz, hogy vágyakozom, hogy üdvösséget nyerhessek az Atya országában.

De tudjuk, ennek a tanításnak van még tovább folytatása, mert ugye a tanítványaim is jelen voltak, látták, hallották, megtapasztalták ennek a mondani-valóját, de ők is elcsodálóztak azon, amikor azt mondtam, hogy:

– Milyen nehéz bejutni a gazdagnak az Isten országába!

Akkor ők is elgondolkodtak, elcsodálóztak.

Még egyszer elmondom nekik, de itt már meg is szólítom őket, hogy:

– Fiaim! Ugye, milyen nehéz a gazdagoknak bejutni Isten országába, vagyis Atyámhoz?

Mert ugye nekik kellett volna adakozni, de az már nem volt kedves előttük.

S ekkor a tanítványok még jobban elcsodálóztak:

– Hát akkor ki nyerhet üdvösséget? Mert ha a gazdagok nem jutnak be, akkor önként vállaljuk a szegénységünket, és majd szegényként bejutunk?

Jelképesen mondtam el számukra, ahogy ma nektek is, a jelenen, hogy:

– A tevének könnyebb átjutni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.

Mert a gazdagnak valamit adni kellene. A tevének nincsenek ilyen adottsági kérdései, felajánlásai, ezért ő elindulhat az úton, és át is mehet a tű fokán, jelképesen.

De hogy fejeződik be ez a tanítás?

Ami embernek lehetetlen, az Istennél lehetséges.

Tehát bízni és reménykedni kell, hogy az Atya szeretete, kegyelme, ajándéka bármit megadhat számotokra, ha nyitott a szívetek a befogadáshoz, és hogy ha megengeditek, hogy elfoglalva a helyet, működhessen rajtatok és bennetek. És hogy ha ezek mind-mind így jelen vannak, akkor már nem is oly nehéz egy kicsit adakozni, ugye, önmagunkból, még ha szegénnyé is kell válni. Mert ha szegény vagyok, az nem biztos, hogy azt jelenti, hogy egész lényemmel vagyok szegény. Megkaphatom a kegyelmeket, az ajándékokat, ami megerősíthet, ami által van, mibe kapaszkodnom, s ami által ismét elindulhatok az úton, és már nem kereső vagyok, és nem csak vágyakozó, hanem megtapasztalva a működés jelenlétét, ajándékát és kegyelmét. Mert az üdvösség jelen van a meghívásban mindenki felé az Atya országába. De hogy ki jut be, hogy üdvösséget nyerjen, az szintén a jelen lévő testvéreimen múlik, hogy mennyire vagytok felkészültek, a felismerés révén, a működésben, a felebaráti szeretetben, és hogy a kegyelem felétek árad, hogy befogadhassátok, hogy megengedjétek, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és hogy ha kell, akkor megváltoztat a szeretet kegyelme révén.

És akkor a vágy megmarad a tanítás végére is, hogy: „Vágyakozom, hogy elnyerhessem az üdvösséget, és bejuthassak Isten országába.”

Tehát a vágy nemcsak az első rövid szakaszban van jelen, hanem: „Végigmegyek ezen a tanításon, és én e jelenben, most a felismerés révén, a meg-

tapasztalás révén változtathatok, mert bennem él a Te szereteted, Uram, amivel megerősítesz a meghívásban, a küldetésemben és a követés részén.”

Ez a tanítás ma felétek lehet, hogy nem teljesen az egyszerűséget nyújtotta, de viszont a ti saját szavaitok szerint próbáltam átadni felétek a felismeréshez, az elfogadáshoz és végül a működéshez, a kegyelemhez. Mert a kegyelem jelen van, a kegyelem felétek árad, a kegyelem elindulna működni, de a működés csak akkor van jelen, és akkor kaphatod meg a segítségnyújtást is, ha szabad vagy, ha a szabadságodban érzed, hogy: „Mikor, hogyan és meddig vagyok jelen e tanítás mondanivalójában, hogyan ismerem fel, hogy nekem mikor kell adakoznom, mikor kell észrevennem a felebarátomat, a testvéreimet a segítségnyújtáshoz, a segítség nyújtásában, hogy üdvösséget nyerhessek, és elindulhassak az Isten Országába. És akkor nem azon gondolkodom, hogy szomorúvá válok, és szeretnék eltávolodni, hanem még jobban Hozzád tartozni, Uram, Jézusom, még jobban Hozzád tartozni, Mennyei Atyám, kinek gyermeke, és kinek testvére vagyok, mert az élet kegyelmének ajándéka így van jelen, és így működhet rajtunk, bennünk a megvilágosítás részében, e kegyelem által.”

A mai napon a tanításomat kibővítem számotokra, hisz ma, mielőtt Mária, kiválasztott testvérem kiment volna felétek szólni, megjegyezte ismételten:

– Csak azt nem tudom, miről kell beszélnem.

De Én, Jézus Krisztus Uratok megadtam számára, s ilyenkor mutatkozik meg, hogy hogyan van jelen a Szentlélek, és ha megnyitod magad Feléje, Reá hagyatkozol, akkor működik rajtad, rajtatok, benned és bennetek. És így tudott működni kiválasztott Mária testvérben is, és el tudta számotokra mondani. Most én csak arra az egy ünnepre térek ki, ami az országotokhoz tartozik ugye: a Magyarok Nagyasszonya, amelyet Én, Jézus Krisztus Uratok a koronázás óta úgy mondom: a Magyarok Királynője, aki segítséget, védelmet tud nyújtani számotokra, hisz Mária testvért felkészítve, hogy hogyan és miképpen szóljon felétek, hozzátok a Szentlélek által.

Most Én, Jézus Krisztus Uratok azt kérem tőletek, különösképpen azon testvéreimtől – nemcsak a jelenlévőktől –, akik ma lélekben vannak itt, és azoktól is, akik azt mondják néha fennhangon, hogy: „Én vallásos vagyok.” De a vallásosságában mégis Édesanyám ellen tesz. Akkor a kettőt hogyan vegyük? Amikor nekem van szükségem – jelképesen beszélek nektek –, ha nekem van szükségem, akkor hívom a Magyarok Királynőjét, vagyis az Édesanyát, a Patrónát, a Nagyasszonyt, hisz mindegy, hogy hogyan hívod, de Ő az Édesanya, kinek gyermekei vagytok, Ő ennek az országnak a Királynője, kinek alattvalói vagytok. És ha a régi mondásában mondjátok, Magyarok Nagyasszonyában, és ha Ő kér tőletek engesztelő imát, ha Ő kér tőletek, hogy: Ha Hozzám tartozol, és azt mondd, „Magyarok Nagyasszonya tiszteletében kérek segítséget önmagam számára, gyermekeim számára, unokáim számára”, akkor mint Édesanya, mint Királynő, mint Magyarok Nagyasszonya fogadjam el a kéréseket, és mielőbb közvetítsek Szentséges Fiamhoz, és esdekelyem ki számotokra, „mert most szükségem van reá”.

De amikor az Édesanya, a Királynő, a Magyarok Nagyasszonya, aki ugye a védőpalástot országok felé terítette, hogy védelmet nyújtson számotokra, és ki kellene állnotok a magyarságokban, ez az Édesanya és ez a Királynő és ez a Magyarok Nagyasszonya mellett, akkor már a földi életben néha csak ilyen vagyok.

„Innét, amit látok, ami szinte egy kört tudna alakítani, hogy felismerjem, hogy valójában hogyan is élünk, arra nincs szükség, Nekem csak elég ez, amit így látok, hogy fájdalmat, bánatot vagy szomorúságot okozok az Édesanyának, a Királynőnek, a Nagyasszonynak, azt nem mérem felül.”

Tehát az ünnep lévén Én, Jézus Krisztus Uratok kiválasztott Mária testvér által azt kérem tőletek, hogy ha azt mondod, „engesztelő testvér vagyok”, ha azt mondom, „én vallásos vagyok”, ha azt mondom, „én imádkozó testvér vagyok”, akkor próbálj már e szerint megmaradni, mert szükségetek lesz. Hisz kiválasztott testvéreimet, mielőtt megkezdtétek volna ennek az évnek a második felét, a golgotai meghívásában azt mondtam: Ha nem is halljátok minden Golgotán, de a felajánlása ott van, amit Én tőle, Jézus Krisztus Uratok kértem, hogy az országért, a nemzetért, a védelemért, és különösképpen azért, hogy megmaradhassatok Európa szívében az Én hívő testvéreim, akik oda tartoztok, amit megalakítottam, Péterre hagytam.

Tehát hogy mondjuk?

Katolikus testvéreként.

És amikor elindultok a mindennapjaitokban, hányszor és hányszor nem fontos ez számotokra.

De aki jelen volt azon a Golgotán, amikor hallottátok kiválasztott Mária testvértől, szinte emlékezzetek, megjelentek a könnyek a szemében, hogy ezt kéri tőlem Jó Jézus Krisztus Urunk:

– De Én nektek is elmondom, hisz ti is velem együtt jöttök a Golgotára, akkor tegyüek együtt, mert nagy lesz a támadás e hatalom harcában.

És aki nyitott szemmel jár, nyitott füllel van jelen, az észrevette már e támadásokat a hatalmi harcokban. S akkor Édesanyám kevés lesz számotokra, ha ti nem lesztek Mellette, ha ti nem eszközölitek ki az imát, ha ti nem buzdítjátok azokat is, akik még most talán nem imádkoznak. Mert minden imára, az imaláncban, szükségetek lesz. Mert az imalánc, ha hiányossá válik, megszakad, akkor nem tud egy kört alkotni a teljességében.

El kell gondolkodnotok, hogy elfogadjátok-e szívetekkel, lelketekkel, egész lényetekkel, hogy az Édesanya, aki a Magyarok Királynője a Magyarok Nagyasszonyában, hogy szükségetek van-e Rá, az Ő segítségnyújtására, hogy szinte összekössön benneteket, és megmaradhassatok Európa szívében, abban a hitben, amit Én, Jézus Krisztus Uratok alapítottam, tanítványaimra hagytam, tanítványaim által Péterre, és ti ide tartoztok, és szeretnétek továbbra is megmaradni.

E ünnep révén ezt adom nektek.

Önmagadba nézhetsz, önmagatokba nézhetek, és ha látjátok, hogy nem teljes mindaz, amivel most felétek fordultam, ez tőletek kérem, soha nem késő megállni, elgondolkodni, önvizsgálatot tenni, és elindulni a helyes úton, és kérni szüntelen imával az Édesanyát, a Magyarok Királynőjét, a Nagyasszonyt, hogy védőpalástja legyen országotok felett, nyújtson védelmet, segítséget e nagy küzdelmi, hatalmi harcban.

Ma ez felétek tanításom, s ennek részében áradjon reátok áldásom, kiválasztott Mária testvér által, amelyet most felétek a vágy, a szeretet, a megbecsülés, a tisztelet, és különösképpen, hogy „hova tartozom, és kit követek”, ennek részében áradjon reátok.

Az Atya, a Fiú, a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, egész lényeteket. S engedjétek, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és hogyha szükséges, segítsen elindulni a változás útján.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!